RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 104.706 van 14 maart 2002
in de zaak A.92.204/XIV-6718.

In zake : 1) XXX,
2) XXX,
woonplaats kiezend bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, geboren op 4 maart 1962 respectievelijk 25 februari 1966, en beiden van Joegoslavische nationaliteit, op 29 mei 2000 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 15 mei 2000;

Gelet op de beschikking van 19 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 27 februari 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HINNEKENS die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen komen België binnen op 24 augustus 1999 en verklaren zich vluchteling op 25 augustus 1999.

1.2. Op 16 maart 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 11 mei 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal met betrekking tot XXX is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Volgens zijn verklaringen zou betrokkene een etnische Albanees afkomstig uit Kosovo, meerbepaald uit de gemeente Istog, zijn. Op 4 maart 1999 zou de Servische politie naar betrokkenes woning gekomen zijn. Betrokkene zou samen met zijn vrouw, XXX, en hun twee minderjarige kinderen gedwongen zijn het huis te verlaten. Nadien zou de Servische politie het huis in brand gestoken hebben. Samen met zijn gezin en zijn ouders zou betrokkene te voet naar Tuz (Montenegro), gevlucht zijn.. Op 25 april 1999 zou hij te voet tot aan de grens met Albanië gegaan zijn en vervolgens met de bus naar Shkodër (Albanië) gereisd zijn, waar hij samen met zijn familie tot 16 augustus 1999 bij een Albanese familie zou hebben verbleven. Daarna zou betrokkene met zijn gezin naar België gevlucht zijn. Na zijn aankomst op 24 augustus 1999 in België, vroeg betrokkene op 25 augustus 1999 asiel aan.
> Vooreerst moet worden vastgesteld dat betrokkenes relaas op fundamentele punten afwijkt van de verklaringen. afgelegd door zijn vrouw, XXX, waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig wordt aangetast. Zo verklaarde betrokkene Kosovo te hebben verlaten op 4 maart 1999 terwijl zijn vrouw de vertrekdatum op 4 april 1999 situeerde. Bovendien verklaarde betrokkene van 4 maart 1999 tot 25 april 1999 in Tuz (Montenegro) te hebben verbleven. Volgens betrokkenes vrouw zouden ze echter twee weken in Rozhaje (Montenegro) verbleven hebben en vervolgens via de Albanese grens in Tuz naar Shkodër vertrokken zijn.

Wat er ook van zij, betrokkene heeft geen feiten of elementen aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat hij bij zijn terugkeer naar Kosovo het risico loopt op persoonlijke en doelgerichte vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Sinds zijn vertrek is de situatie in Kosovo immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees van betrokkene, met name de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese bevolking in Kosovo, is niet meer actueel.

Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, hebben de Servische troepen zich immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht en bestuur geplaatst.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het feit dat betrokkene in Kosovo geen woning meer heeft een probleem van louter socio-economische aard is dat derhalve niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie valt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)".

De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal met betrekking tot XXX is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Volgens haar verklaringen zou betrokkene een etnisch Albanese uit Kosovo, meer bepaald uit de gemeente Istog, zijn. Op 4 april 1999 zouden Servische troepen haar dorp aangevallen hebben en haar gedwongen hebben om te vertrekken. Daarop zou ze te voet naar Rozhaje (Montenegro) gevlucht zijn. Daar zou ze twee weken verbleven hebben en vervolgens naar Tuz, aan de Albanese grens, vertrokken zijn. Met een bus zou ze vervolgens naar Shkodër (Albanië) gereisd zijn, waar zij samen met haar familie tot 16 augustus 1999 bij een Albanese familie zou hebben verbleven. Daarna zou betrokkene met haar echtgenoot, XXX, en haar twee minderjarige kinderen gevlucht zijn. Na haar aankomst in België op 24 augustus 1999, vroeg betrokkene op 25 augustus 1999 asiel aan.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat betrokkenes relaas op fundamentele punten afwijkt van de verklaringen van haar man, XXX, waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig wordt aangetast. Zo verklaarde betrokkene Kosovo op 4 april 1999 te hebben verlaten terwijl haar echtgenoot de vertrekdatum op 4 maart 1999 situeerde. Bovendien verklaarde betrokkene twee weken in Rozhaje (Montenegro) verbleven te hebben en vervolgens via de Albanese grens in Tuz naar Shkodër vertrokken te zijn. Volgens betrokkenes man echter zouden ze van 4 maart 1999 tot 25 april 1999 in Tuz (Montenegro) verbleven hebben.

Wat er ook van zij, betrokkene heeft geen feiten of elementen aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat zij bij haar terugkeer naar Kosovo het risico loopt op persoonlijke en doelgerichte vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Sinds haar vertrek is de situatie in Kosovo immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees van betrokkene, met name de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese bevolking in Kosovo, is niet meer actueel. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, hebben de Servische troepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht en bestuur geplaatst.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...)".

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Subsidiair") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen ernstige middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk een middel ontwikkelt dat voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoekers een eerste middel aanvoeren dat als volgt luidt:

"schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht en de rechten van verdediging.
Dat verzoekers dd. 20 maart 2000 bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een dringend beroep indienden tegen de beslissing van weigering van verblijf dd. 16 maart 2000 hen betekend door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken.
Dat verzoekers bij de behandeling van zijn (hun) dringend beroep door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet mondeling werden gehoord.
Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de hoorplicht en de rechten van verdediging van verzoekers geschonden worden, wanneer hij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt ten aanzien van verzoekers zonder deze uit te nodigen voor een verhoor waarin zij hun relaas en standpunt kunnen doen kennen en een verklaring (kunnen geven) voor de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden.
Dat nochtans de Raad van State van oordeel is dan tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.
Dat de bevestigende beslissing tot gevolg heeft dat verzoekers België dienen te verlaten. Dat niet kan ontkend worden dat door voormelde beslissingen, gesteund op verzoekers persoonlijke gedragingen en dito motieven, verzoekers belangen, meer zelfs verzoekers vrijheid en leven, zwaar bedreigd en/of aangetast worden.
Dat ook VAN HEULE in 'Vluchtelingen. Een overzicht van de wet van 6 mei 1953' meent dat gezien de bijzonder(de) persoonlijke aard van de (on)ontvankelijkheidsbeslissingen een mondeling interview door de Commissaris-generaal zich opdringt.
Dat de Commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep moet nagaan of verzoekers naar hun land van herkomst kunnen worden teruggeleid. Dat enkel in een mondeling verhoor verzoekers uitgedrukte persoonlijke vrees kan worden geëvalueerd.

Dat verzoekers derhalve bij de behandeling van hun dringend beroep door de Commissaris-generaal mondeling dienen te worden geïnterviewd.

Dat verzoekers rechten van verdediging (van verzoekers) geschonden werden doordat zij niet de kans kregen tijdens een mondeling verhoor op het Commissariaat-generaal hun relaas uiteen te zetten en een plausibele verklaring te geven voor de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden.";

Overwegende dat, wat de beweerde schending van de rechten van verdediging en van de hoorplicht betreft, de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve procedure en geen jurisdictionele procedure is; dat geen wettelijke bepaling het horen van verzoeker voorschrijft, en evenmin dat de rechten van verdediging onverminderd van toepassing zijn; dat dienvolgens het tegensprekelijk debat in principe niet moet plaatsvinden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van een verhoor kan afzien indien Hij van oordeel is voldoende ingelicht te zijn over de ware toedracht van de zaak; dat de Commissaris-generaal in elk geval individueel beoordeelt of een verhoor dienstig en onmisbaar is voor het nemen van zijn beslissing; dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over voldoende elementen beschikte om, zonder verzoekers te horen, tot een gemotiveerde beslissing te komen en dat enkel is vereist dat verzoekers in het kader van de asielprocedure nuttig voor hun belangen kunnen opkomen; dat verzoekers deze mogelijkheid hadden bij het indienen van het beroepschrift dringend beroep; dat bijgevolg het eerste middel niet ernstig is;

3.2. Overwegende dat verzoekers een tweede middel aanvoeren dat als volgt luidt :

"schending van het artikel 1, A (2) en artikel 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissingen de artikelen 1, A (2) en 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schenden, wanneer deze stellen dat verzoekers geen gewag maken van feiten of elementen van aard om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat socio-economische redenen (slechte naoorlogse economische situatie, verzoekers beschikken er niet meer over een woning) niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen.

Dat verweerder naliet rekening te houden met het feit dat verzoekers van Albanese origine en afkomstig zijn uit Kosovo.

Dat verzoekers problemen kenden met de Servische autoriteiten waardoor zij genoodzaakt waren hun land te ontvluchten.

Dat sinds maart 1999 in Kosovo de grootste humanitaire catastrofe plaatsvond sinds WO II. Dat de Joegoslavische autoriteiten in gans Kosovo een grootschalige etnische zuivering doorvoerden. Dat elke etnische Albanees, indien niet vermoord, het land werd uitgedreven.

Dat het subjectieve element van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer door verweerder verwaarloosd werd.

Dat de 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, UNHCR, januari 1992' in tal van paragrafen (de) het subjectieve element van de vrees van de vluchteling benadrukt.

Par 38: ‘Les mots craignant avec raison recouvrent donc à la fois un élément subjectif et un élément objectif et pour déterminer l'existence d’une crainte raisonnable les deux éléments doivent être pris en considération.’

Par. 40: ‘La prise en considération de l’élément subjectif implique nécessairement une appréciation de la personnalité du demandeur’ en par. 52: ‘Le car(a)ctère subjectif de la crainte d’être persécuté implique une appréciation des opinions et des sentiments de l'intéressé’.

Dat verzoekers in Kosovo getuige waren van een door de Serviërs gevoerde bloedige repressiecampagne en gewelddadige verdrijving uit hun land. Dat verzoekers door de Serviërs bedreigd werden. Dat zij nog steeds angst hebben en in geen geval, na alles wat er gebeurd is, naar hun land durven teruggaan.

Dat bovendien verzoekers angst bevestigd wordt door de vaststelling dat de regio in geen geval als politiek stabiel kan beschouwd worden, daar in eerste instantie President Milosevic, die verantwoordelijk wordt gesteld voor de massamoorden in Kosovo, nog steeds in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht is en blijft.

Dat een nieuwe inval van Servische troepen in Kosovo niet uitgesloten is (cfr. artikel uit ‘De Morgen’ dd. 24.02.2000 ‘Navo bezorgd over Servische troepenopbouw nabij Kosovo’, stuk 2).

Dat (des)ondanks de aanwezigheid van een internationale troepenmacht het etnisch geweld in Kosovo opnieuw oplaait (cfr. artikel uit ‘De Morgen’ dd. 14.02.2000 ‘Etnisch geweld laait weer op in Mitrovica’ stuk 2).

Dat uit het rapport van Amnesty International ‘Federal Republic of Yugoslavia (Kosovo). Update from the field’,dd. januari 2000 blijkt dat de toestand in Kosovo momenteel verre van optimaal te noemen is (cfr. stuk 3).

Het rapport stelt in Kosovo een ‘disturbing increase in human rights abuses (p. 1) vast, verder ‘there is been little progress towards the full deployment of an international civilian police force in Kosovo’ (p. 2) en ‘there has been a marked increase in criminality in Kosovo and the administration has been unable to establish a functioning judicial system’(p. 4)

Dat, gezien de huidige politiek(e) onzekere toestand in zijn (hun) land en gezien de bloedige oorlog die er plaats heeft gevonden waarvan zij getuige waren, verzoekers bij een terugkeer naar hun land vrezen opnieuw wegens hun origine het slachtoffer te worden van repressie vanwege het in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht blijvende regime van President Milosevic.

Dat derhalve de beslissingen genomen ten aanzien van verzoekers niet afdoende gemotiveerd zijn omdat verweerder met alle elementen van de zaak (subjectieve element van verzoekers vrees en de politieke toestand de facto in Kosovo) geen rekening hield.

Dat, door een bevestigende beslissing (aan) verzoekers te betekenen, verweerder de artikelen 1, A (2) en 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 schendde (schond), daar verzoekers bij een terugkeer naar Kosovo nog steeds vrezen voor vervolging wegens hun origine.”;

Overwegende dat de Commissaris-generaal op het eerste gezicht op goede gronden als determinerend motief doet gelden dat de door verzoekers ingeroepen vrees, namelijk de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo, niet meer actueel is; dat overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, de Servische troepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo hebben teruggetrokken en de regio onder internationaal toezicht werd geplaatst; dat verzoekers bovendien onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd die zij in hun verzoekschrift niet weerleggen, laat staan ontkennen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tenslotte vaststelt dat het feit dat verzoekers niet meer over een woning beschikken in Kosovo, een probleem van socio-economische aard is en als dusdanig niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie; dat derhalve op omstandige wijze wordt gemotiveerd dat verzoekers niet onder toepassing van de Conventie van Genève vallen; dat op het eerste gezicht de bestreden beslissingen de feitelijke en juridische overwegingen bevatten die eraan ten grondslag liggen; dat deze vaststellingen niet op afdoende wijze door verzoekers worden weerlegd, temeer daar zij een beroep doen op feitelijke elementen en gegevens die inmiddels achterhaald zijn en die niet meer dienstig kunnen worden aangevoerd; dat, nu lijkt dat verzoekers niet onder toepassing

van de Conventie van Genève vallen, de schending van artikel 33 van dit verdrag niet dienstig kan worden aangevoerd; dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien maart tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**